

Inconsolable

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tuyển tập truyện ngắn “Ai cũng có một chuyện tình để nhớ”)

Tôi nhìn thấy anh ấy lần đầu tiên vào một ngày tháng 9. Ngày nắng rất vàng.

Anh ấy ở đó, nụ cười hồn nhiên giữa chúng bạn.

Cho đến mãi sau này, mỗi khi nghĩ về anh ấy, tôi vẫn nghĩ đến nụ cười ấy, nụ cười đã làm trái tim tôi hằng đi không chỉ một nhịp.

Những năm tháng ấy, tôi lặng lẽ dõi theo anh. Tình cảm cứ như thế mà chất chứa ở một góc, nó chẳng lớn lên nhiều, nhưng không mất đi. Nó đơn thuần ở đó, ngày ngày tháng tháng, cho dù không ở sát bên, cũng không quá xa vời.

Tôi không bao giờ nghĩ có một ngày nào đó mọi thứ sẽ khác đi. Tôi chưa bao giờ mơ đến một kết cục, tôi thậm chí chưa bao giờ nghĩ đến mình sẽ nói gì đó với anh. Tình cảm là thứ gì đó thiêng liêng quá đỗi, mà lúc bấy giờ, tôi thậm chí chẳng nhận biết được sự tồn tại của nó. Tôi thích nhìn thấy anh ấy, thích được gặp anh mỗi ngày, vui vui khi có thể nói chuyện chốc lát, buồn buồn khi thấy anh cười với bạn gái nào đó khác.

Chúng tôi đi qua những ngày tháng trẻ con nhất, trong lòng chẳng vương bận gì về nhau, những kỉ niệm còn để lại đẹp đến kì lạ, cuốn nhật kí bỏ lại đầy ắp những yêu thương giận hờn vụn vặt.

Tôi lặng nhìn anh đi qua những cuộc tình, nhìn anh cười hạnh phúc khi khoe với tôi về bạn gái mới, nhìn anh đi qua những thành công và cả những thất bại. Tôi tưởng tượng ra hình ảnh anh qua lời kể của bạn bè, tôi thấy mình hào hứng nghe những câu chuyện có tên anh. Tôi vẫn nhắc máy gọi cho anh mỗi khi buồn, để thấy niềm an ủi khi thấy anh chạy xe đến, khi ngồi sau lưng anh đi qua những con phố dài và nghe anh nói chuyện bạn gái, để nhìn anh quay xe rời xa tôi về với thế giới của anh, rời xa nụ cười và câu nói “chả có chuyện gì” của tôi mỗi khi anh hỏi có chuyện gì buồn.

Thật lòng, tôi chẳng tin tình cảm của chính mình. Chỉ là tôi thích cái cách

anh, sau ngần ấy năm vẫn lặng lẽ ở một chỗ trong lòng tôi như thế, vẹn nguyên như lần đầu tôi nhìn thấy anh, vẹn nguyên như những ngày tháng chúng tôi lớn lên bên nhau, không hề thay đổi. Chỉ là, tôi thích cái cách tôi nhớ về anh, thích cái cách lặng lẽ ở sau anh, thích ngồi nghe anh kể chuyện, và thích thú với cảm giác anh chẳng bao giờ biết những cảm xúc thật của tôi. Chỉ là khi ngày ngày tháng tháng qua đi, khi tôi nghe được về anh cả những chuyện tốt lẫn không tốt, tôi vẫn muốn giữ trọn vẹn những thói quen đã có về anh, vẫn muốn nhìn thấy anh, những khi tôi tự thấy mệt mỏi với chính mình.

Tôi cứ nghĩ tôi chẳng thể yêu một ai khi tôi cứ an nhiên hờ hững với cảm xúc của chính mình như thế. Tôi chẳng quá say mê, tôi chẳng mặn mà với bất cứ điều gì, chỉ cần nhắm mắt lại rồi nghĩ “rồi mai này mình sẽ chẳng nhớ gì đâu” là ổn hết.

Thế nhưng cuộc đời vốn vẫn toàn những điều bất ngờ. Những gì chúng ta không bao giờ nghĩ nó có thể xảy ra, thì nó lại đến.

Vì anh ấy nói yêu tôi.

Chúng tôi đến với nhau chẳng dễ dàng. Mất khá nhiều thời gian sau đó để có thể chính thức ở bên nhau. Anh bỏ lại sau lưng những ngổn ngang của những tình cảm cũ, còn tôi bỏ lại sau lưng những tổn thương từ những cuộc điện thoại triền miên, những lời nói ám ảnh đến mãi sau này và cả những lo sợ về một tình yêu đã đặt quá nhiều niềm tin. và thế là chúng tôi yêu nhau.

Nhưng nếu chuyện tình yêu có thể dễ dàng như khi nói. Tôi còn quá trẻ để hi sinh mọi thứ vì tình yêu. Tôi lại quá kiêu căng để thừa nhận trái tim đã không còn là của mình. Khi người ta trẻ, người ta hình như không nhận thức được những gì có thể đang để tuột khỏi tay, chỉ vì những lần ngúng nguẩy bỏ đi, chỉ vì những yêu thương cứ muốn mình phải là người được nhận.

Anh còn quá trẻ để hiểu được những âu lo ương bướng ngổn ngang trong tôi. Anh cũng còn quá trẻ để gắn mình với chỉ một tình yêu không biết dẫu dằng dường nhường nhịn.

Chúng tôi đều giống nhau. Chúng tôi đều ích kỉ và tràn ngập hoài nghi, sợ mình yêu người kia hơn, sợ mình là kẻ yếu thế. Chúng tôi đều chờ đợi được

nhận về. Chúng tôi chưa đủ lớn để hiểu tình yêu quý giá đến nhường nào.

Tôi mất dần niềm tin nơi anh, khi những hẹn thề ngày nọ ngày bị phá vỡ. Tôi đã tự nghi ngờ anh ngay cả khi anh không làm gì sai hết, tôi đã tự tạo một vỏ bọc để bảo vệ chính mình.

Anh chán nản với những cuộc cãi vã, nhưng anh không thể như tôi rạch ròi phân định tình yêu. Những nỗi đau quá khứ giữ chân anh, sự cô đơn ngự trị xâm chiếm anh, những niềm vui mới tìm đến anh.

Tôi giữ riêng tự trọng cho mình, tôi quyết định vứt bỏ tình yêu này. Những đêm dần vật và suy nghĩ, tôi hối tiếc những gì đã qua. Tôi hối tiếc những ngày tháng xưa cũ tôi có thể ở bên anh, bình yên và không có bất kì lo ngại đồ vỡ. Tôi thấy hối tiếc đã vì tình cảm thoáng chốc mà để lỡ những thứ thiêng liêng tôi góp nhặt bao năm.

Bằng những lý do nào đó, anh nhặt nhạnh những mảnh vỡ, gom chúng lại, kiên trì ở bên tôi.

Nhưng dù tôi có bao lần xua đi tất cả, dù tôi và anh có bao lần quay trở lại bên nhau, những nghi ngờ một khi đã có làm sao có thể xóa cho hết, những lời đã làm tổn thương nhau làm sao có liều thuốc nào xóa đi, niềm tin đã đổ vỡ phải hàn gắn kiểu gì để vẹn nguyên? Con ngựa non từng một lần đến với những bờ cỏ xanh bên kia đồi có bao giờ chịu ngoan ngoãn nằm yên bên này?

Ngày tháng rộng dài, chỉ có tình yêu dường như quá nhỏ bé.

Chúng tôi đều là những người trẻ, mà những người trẻ hẳn có bao giờ biết thứ gì là quý giá, những người trẻ hẳn có bao giờ biết mình nên trân trọng những gì, nếu không thì sao là sinh ra 2 từ “nông nổi” và “hối hận”.

Sau tất cả những giông bão biến bờ, chúng tôi có thể lấy lại những vòng tay, những nụ hôn nồng nàn thân thuộc, những lời nói đầu môi chót lưỡi, chúng tôi có thể lấy lại tất cả, ngoại trừ lòng tin vào nhau, ngoại trừ lòng tin vào cái nắm tay đi hết cuộc đời.

Tôi và anh ấy, đã đến lúc phải kết thúc rồi. Dù có ngàn vạn lần không thể, rồi cũng đến lúc phải có thể thôi.

Tôi biết đã đến lúc ấy, khi những buổi chiều như chiều nay, sau nụ cười tạm biệt anh, nước mắt tôi tự nhiên cứ rơi xuống không ngừng.

Người ta phải làm gì, để yêu một người trọn vẹn và bình yên?